

LIETUVOS AUKŠČIAUSIASIS TEISMAS

**LIETUVOS
AUKŠČIAUSIOJO TEISMO**

PRAKTIKOS APŽVALGA

2024 m. rugsėjis

PARENGTA

LIETUVOS AUKŠČIAUSIOJO TEISMO
TEISĖS TYRIMŲ GRUPĖS

Pastaba. Šioje apžvalgoje pateikiamos neoficialios Lietuvos Aukščiausiojo Teismo (toliau – ir LAT) procesinių sprendimų santraukos, parengtos informavimo tikslu. Oficialius sprendimų tekstus galite rasti [Teisės akty registre](#) arba [Lietuvos teismų informacinės sistemos \(LITEKO\) viešojo sprendimų paieškoje](#).

TURINYS

I. ADMINISTRACINIŲ NUSIŽENGIMŲ BYLOS	4
ANK 418 straipsnio 1 dalies taikymas	4
<i>Dėl nerūpestingumo</i>	4
ANK 426 straipsnio 2 dalies taikymas	5
<i>Dėl žalos</i>	5
II. CIVILINĖS BYLOS	6
Daiktinė teisė	6
<i>Dėl negatorinio ieškinio tenkinimo sąlygų</i>	6
<i>Dėl kreditoriaus teisių gynimo hipotekos sandorį pripažinus negaliojančiu pagrindu, už kurį hipotekos kreditorius neatsako</i>	7
<i>Dėl nesusituokusių asmenų turto pripažinimo bendrąja daline nuosavybe</i>	9
<i>Dėl prevencinio ieškinio tenkinimo sąlygų ir teisės išsinuomoti ar nusipirkti be aukciono valstybinės žemės sklypą</i>	10
Prievolių teisė	11
<i>Dėl CK 6.206 straipsnio normos ir proceso teisės normų aiškinimo ir taikymo, sprendžiant profesionalaus paslaugų teikėjo nuostolių atlyginimo klausimą</i>	11
Civilinio proceso teisė	14
<i>Dėl proceso atnaujinimo fizinio asmens bankroto byloje</i>	14
<i>Dėl draudimo apeliacinės instancijos teismui peržengti bylos nagrinėjimo ribas</i>	15
Tarptautinis civilinis procesas	16
<i>Dėl tarptautinės jurisdikcijos šalims sudarius susitarimą dėl teisingumo</i>	16

I. ADMINISTRACINIŲ NUSIŽENGIMŲ BYLOS

ANK 418 straipsnio 1 dalies taikymas

Dėl nerūpestingumo

Apžvelgiamoje administracinio nusižengimo byloje administracinė atsakomybėn patrauktas asmuo savo prašymą panaikinti apygardos teismo nutartį ir nutraukti administracinio nusižengimo teiseną motyvavo tuo, kad ANK 418 straipsnio („Vietinės rinkliavos už naudojimąsi savivaldybių tarybų nustatytais vietomis automobiliams statyti nuostatuose nustatytos vietinės rinkliavos mokėjimo tvarkos pažeidimas“) 1 dalies nuostatos jam buvo inkriminuotos nesant jo veiksmuose kaltės. Pareiškėjas teigė, kad už automobilio stovėjimą jis sumokėjo laiku ir leistinu būdu, tačiau dėl mokėjimo mobiliosios programėlės „m.Parking“ sudėtingumo ir painumo per klaidą pasirinko ne Vilniaus, o Kauno miestą, dėl to šie jo veiksmai vertintini kaip techninė klaida, padaryta dėl neatidumo, o ne kaip administracinis nusižengimas, padarytas dėl nerūpestingumo.

Teisėjų kolegija nurodė, kad pareiškėjas savo vairuojamą automobilį pastatė mokamoje stovėjimo vietoje Vilniaus mieste ir atliko mokėjimą mobiliajame telefone esančia „m.Parking“ programėle, nors rankiniu būdu programėlėje buvo nustatyta stovėjimo vieta Kauno mieste. Dėl to jo sumokėta 2,64 Eur rinkliava į Vilniaus miesto savivaldybės biudžetą nepateko. Pareiškėjas buvo informuotas, kad padarytą klaidą gali ištaisyti per 72 val. nuo pranešimo surašymo, nurodyta tvarka sumokėdamas 4 Eur rinkliavą už transporto priemonės stovėjimą Vilniuje, o dėl Kauno miestui sumokėtos rinkliavos grąžinimo gali kreiptis į Kauno miesto savivaldybės administraciją. Pareiškėjas tokia galimybe nepasinaudojo. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas padarė išvadą, jog, būdamas informuotas, pareiškėjas nesiėmė veiksmų, kad įvykusi klaida būtų ištaisyta, nors turėjo pareigą ir visas galimybes tai padaryti. Tai rodo, kad jis elgėsi nerūpestingai ir tokia situacija negalėjo būti vertinama tik kaip jo padaryta techninė klaida. Pagal byloje nustatytas aplinkybes apylinkės ir apygardos teismai pagrįstai konstatavo, kad pareiškėjas dėl neatsargumo (nerūpestingumo) neįvykdė pareigos nustatyta tvarka sumokėti rinkliavą į Vilniaus miesto savivaldybės biudžetą už automobilio stovėjimą mokamoje vietoje.

Taigi teisėjų kolegija Vilniaus miesto savivaldybės administracijos nutarimą paliko nepakeistą, o pareiškėjo prašymą atmetė.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 24 d. nutartis administracinio nusižengimo byloje Nr. 2AT-37-511/2024

ANK 426 straipsnio 2 dalies taikymas

Dėl žalos

Šioje administracinio nusižengimo byloje asmuo buvo nubaustas pagal ANK 417 straipsnio 7 dalį ir 426 straipsnio 2 dalį už tai, kad, vairuodamas automobilį, nesilaikė visų būtinų atsargumo priemonių, kad nekeltų pavojaus kitų asmenų turto ar eismo saugumui, pasirinkdamas važiavimo greitį neatsižvelgė į važiavimo sąlygas, dėl to nesuvaldė automobilio, nuvažiavo nuo kelio ir atsitrenkė į krūmus ir metalinę tvorą; padaryta žala dėl apgadino automobilio, krūmų ir tvoros viršijo penkiolika bazinių bausmių ir nuobaudų dydžių (toliau – BBND); nesant nukentėjusių asmenų įvykio vietoje, nedelsdamas nepranešęs apie eismo įvykį nukentėjusiajam ar policijai, asmuo su automobiliu iš eismo įvykio vietos pašalinio. Administracinė atsakomybė patrauktas asmuo prašė pakeisti institucijos nutarimo, teismų nutarčių dalis dėl nubaudo pagal ANK 426 straipsnio („Nepaklusimas reikalavimui sustabdyti transporto priemonę arba pasitraukimas iš eismo įvykio vietos“) 2 dalį ir jo veiksmus kvalifikuoti pagal ANK 426 straipsnio 1 dalį, nes jis teisėtai valdė automobilį, dėl to šiam automobiliui padaryti apgadinimai negalėjo būti pripažinti žala, be to, kiti apgadinto turto (krūmų, tvoros) savininkai nepareiškė jam turtinių pretenzijų.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas nurodė, kad aptariamam atveju nebuvo ginčo dėl kilusio eismo įvykio ir dėl su juo susijusio vairuotojo (pareiškėjo) tyčinio pasitraukimo iš įvykio vietos, tačiau buvo keliamas klausimas dėl eismo įvykio metu kilusios žalos, kurios dydis lemia veiksmų kvalifikavimą pagal atitinkamą ANK 426 straipsnio dalį. Teisėjų kolegija pažymėjo, kad automobilis eismo įvykio metu nuosavybės teise priklausė lizingo bendrovei, ir jai, kaip savininkei, o ne pareiškėjui, kaip teisėtam automobilio valdytojui (pareiškėjas automobilį vairavo su lizingo sutartį iki santuokos sudariusios sutuoktinės žinia ir leidimu), kilo turtinė žala dėl eismo įvykio metu apgadinto automobilio. Lizingo bendrovė visų pirma informavo policiją apie padarytos turtinės žalos dydį (6762 Eur) ir tik vėliau pranešė policijai, kad nuosavybės teisę į automobilį įgijo pareiškėjo sutuoktinė, įvykdžiusi sutartinius įsipareigojimus, todėl žala neskaičiuojama. Šiame kontekste Lietuvos Aukščiausiasis Teismas pritarė apylinkės teismo išvadai, kad tai, jog po eismo įvykio automobilio valdytoja įvykdė sutartinius įsipareigojimus ir jai perėjo nuosavybės teisė į automobilį, nereiškė, kad eismo įvykio metu nebuvo padaryta turtinė žala svetimam turtui, t. y. lizingo bendrovei priklausančiam automobiliui. Kartu teisėjų kolegija atkreipė dėmesį į tai, kad aplinkybė, jog vėliau administracinio nusižengimo bylos tyrimo metu eismo įvykio kaltininkui (pareiškėjui) tvoros ir krūmų savininkai nepareiškė turtinių pretenzijų dėl padaryto jų turto apgadino, nereiškia, kad jis turėjo teisę iš karto po įvykio apie tai nepranešti turto savininkui ar policijai. Net ir tokiu atveju, kai eismo

įvykį sukėlęs vairuotojas mano, kad žala nepadaryta ar ji menkavertė, apie eismo įvykį jis privalo informuoti, t. y. apie įvažiavimo į objektą (šiuo atveju – krūmus ir tvorą) faktą jis privalo informuoti automobilio ir objekto savininkus arba policiją.

Taigi Lietuvos Aukščiausiasis Teismas konstatavo, kad byloje nustatytos aplinkybės leidžia pagrįstai teigti, jog pareiškėjas, būdamas susijęs su eismo įvykiu, pasitraukė iš įvykio vietos, nedelsdamas neinformavo apgadinto svetimo turto savininkų ar policijos; įvykio metu buvo apgadintas jo vairuojamas automobilis, krūmai ir tvora; padaryta žala viršija penkiolika BBND, dėl to pareiškėjo veiksmai teisingai kvalifikuoti pagal ANK 426 straipsnio 2 dalį.

Atsižvelgdama į išdėstytus argumentus, teisėjų kolegija institucijos nutarimą, apylinkės ir apygardos teismų nutartis paliko nepakeistus, o pareiškėjo prašymą atmetė.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 25 d. nutartis administracinio nusižengimo byloje Nr. 2AT-38-495/2024

II. CIVILINĖS BYLOS

Daiktinė teisė

Dėl negatorinio ieškinio tenkinimo sąlygų

Ieškovė teismo prašė, be kita ko, įpareigoti atsakovą saugiai pašalinti tujas su išaugomis, augančias atsakovui nuosavybės teise priklausančiame sklype mažesniu kaip 1 metro atstumu nuo ieškovei nuosavybės teise priklausančio žemės sklypo ribos, ir vieną tują su išaugomis, kuri auga ant ieškovei nuosavybės teise priklausančio žemės sklypo ir atsakovui nuosavybės teise priklausančio žemės sklypo ribos.

Bylą nagrinėję teismai šiuos ieškinio reikalavimus tenkino.

Kasacinis teismas nurodė, kad įstatymų leidėjas žemės sklypo savininko teisių pažeidimo, susijusio su gretimame žemės sklype arti sklypo ribos ar ant sklypų ribos augančiais medžiais, krūmais ir kitais augalais (CK 4.42 straipsnis), skirtingai nei žemės sklypo savininko teisių pažeidimo, susijusio su gretimame žemės sklype ar ant sklypų ribos vykdomomis statybomis (CK 4.103 straipsnis), tiesiogiai nesieja su teisės aktų reikalavimų pažeidimu. Todėl tam, kad būtų pagrindas tenkinti negatorinį ieškinį dėl subjektinės nuosavybės teisės, kurios pažeidimas siejamas su gretimame žemės sklype arti sklypo ribos ar ant sklypų ribos augančiais medžiais, krūmais ar kitais augalais, gynimo, ieškovas, be kita ko, privalo įrodyti, kad jo subjektinė nuosavybės teisė yra pažeista. Tai, kad byloje nustatoma, jog medžiai, krūmai ar kiti augalai auga ant sklypų ribos ar gretimame žemės sklype tokiais atstumais nuo sklypo ribos, kurie neatitinka nustatytų teisės

aktuose, nėra pagrindas pripažinti, kad negatorinį ieškinį pareiškusio ieškovo subjektinė nuosavybės teisė yra pažeista.

Kasacinis teismas taip pat pažymėjo, kad įstatymų leidėjo įtvirtintą specifinį sklypo savininko teisių į gretimame žemės sklype arti sklypų ribos ar ant sklypų ribos augančius medžius, krūmus ar kitus augalus įgyvendinimą ar su tokiais augalais susijusį pažeistos subjektinės nuosavybės teisės gynimą suponuoja medžių, krūmų ir kitų augalų ypatumai, pasireiškiantys, be kita ko, tuo, kad iš jų gali būti formuojami atitvarai (gyvatvorės), užtikrinant gretimų sklypų savininkų privatumą, sklypo, jame esančių statinių, kito turto ir net žmonių saugumą, taip pat gali būti gaunama nauda iš augalų duodamų vaisių, dalį kurių, kaip nustatyta CK 4.42 straipsnyje, turi teisę tam tikrais atvejais pasisavinti ne tik augalų, bet ir gretimo sklypo savininkas. Pažymėta ir tai, kad augalai, skirtingai nei statiniai, natūraliai vystosi, didėja, plėsdamiesi teritorijoje, kurioje auga, dėl to gali būti pažeidžiamos gretimų sklypų savininkų teisės ypač tais atvejais, kai augalai nėra tinkamai prižiūrimi ribojant jų užimamą plotą, aukštį ir pan.

Bylą nagrinėję teismai procesiniuose sprendimuose nenurodė, kaip pasireiškia ieškovės teisių pažeidimas, kurį ji prašo pašalinti; teismai nenustatinėjo, ar dėl to, kad atsakovui nuosavybės teise priklausančiame žemės sklype, bet mažesniu kaip 1 metro atstumu nuo ieškovei nuosavybės teise priklausančio žemės sklypo ribos auga tujos, taip pat dėl to, kad ant ieškovei nuosavybės teise priklausančio žemės sklypo ir atsakovui nuosavybės teise priklausančio žemės sklypo ribos auga tuja, yra pažeidžiamos ieškovės, kaip žemės sklypo, besiribojančio su atsakovo žemės sklypu, savininkės, teisės.

Remdamasis nurodytais argumentais, kasacinis teismas abiejų instancijų teismų sprendimų dalis dėl šių ieškinio reikalavimų panaikino ir perdavė šią bylos dalį iš naujo nagrinėti pirmosios instancijos teismui.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-151-403/2024

Dėl kreditoriaus teisių gynimo hipotekos sandorį pripažinus negaliojančiu pagrindu, už kurį hipotekos kreditorius neatsako

Ieškovė kreipėsi į teismą, prašydama pripažinti negaliojančiais (niekiniais) *ab initio* (nuo pradžių) hipotekos sutartį ir jos pagrindu notarės padarytą vykdomąjį įrašą. Ieškovė nurodė, kad ji kartu su sutuoktiniu pritrūko lėšų šeimos gyvenamojo namo statyboms finansuoti, todėl jų skolinosi iš fizinio asmens (atsakovo). Buvo sudaryta maksimaliosios hipotekos sutartis; jos pagrindu įkeistas ieškovei asmeninės nuosavybės teise priklausantis butas. Ieškovei negrąžinus paskolos, atsakovas

kreipėsi dėl vykdomojo įrašo išdavimo. Vėliau paaiškėjo, kad hipotekos sandoris sudarytas pateikus suklastotą teismo nutartį dėl leidimo įkeisti butą, todėl ieškovė prašė jį pripažinti niekiniu.

Bylą nagrinėję teismai ieškinį tenkino, iš esmės argumentuodami tuo, kad, sudarant hipotekos sutartį, nebuvo įgyvendintas imperatyvus CK 3.85 straipsnio 2 dalyje nustatytas reikalavimas gauti tokiam sandoriui teismo leidimą; teismai pažymėjo, kad nepriklausomai nuo to, kas buvo baudžiamojoje byloje nagrinėjamo teisės pažeidimo subjektas, šioje byloje pakanka duomenų konstatuoti aplinkybei dėl neįgyvendinto imperatyvaus įstatymo reikalavimo.

Kasacinis teismas pažymėjo, kad tai, jog ieškovė nusikalstamais veiksmais prisidėjo prie byloje ginčijamo sandorio negaliojimo pagrindo sukūrimo, nereiškia, jog toks sandoris gali būti paliktas civilinėje apyvartoje. Dėl to, kasacinio teismo vertinimu, teismų išvada sandorį pripažinti negaliojančiu – pagrįsta. Atsižvelgiant į tai, teismų procesiniai sprendimai dėl sandorio pripažinimo negaliojančiu kasacinio teismo palikti iš esmės nepakeisti.

Tačiau kasacinis teismas pripažino, kad ieškovės atliktų veiksmų vertinimas yra reikšmingas sprendžiant dėl tokio sandorio negaliojimo teisinių pasekmių taikant specialias hipotekos pabaigos nuostatas. Kasacinis teismas apeliacinės instancijos teismo sprendimą nespręsti dėl hipotekos sandorio negaliojimo teisinių padarinių, nes atsakovas pirmosios instancijos teisme nereiškė reikalavimo taikyti hipotekos kreditoriaus gynybės būdą (CK 4.197 straipsnio 6 dalis), pripažino kaip priimtą pernelyg formaliai taikant apeliacinio skundo ribas nustatančias teisės normas, pažeidžiant įstatymo reikalavimą išspręsti negaliojančiu pripažinto sandorio teisinių pasekmių klausimą, prieštaraujant bendram teisės principui, kad iš neteisės negali atsirasti teisė.

Kasacinis teismas nurodė, kad, spręsdamas dėl galimybės palikti galioti sąžiningo kreditoriaus teisę net ir tuo atveju, kai hipotekos sandoris pripažįstamas negaliojančiu tokiu pagrindu, už kurį hipotekos kreditorius neatsako, teismas turi ne tik nustatyti hipotekos sandorio negaliojimo pagrindus, bet ir įvertinti, ar hipotekos sandorio teisiniai trūkumai, sudarę pagrindą tokį sandorį pripažinti negaliojančiu, faktiškai buvo žinomi, galėjo būti žinomi hipotekos kreditoriui, ir jis, nepaisydamas jam žinomų tokio sandorio teisinių trūkumų, vis tiek tokį sandorį sudarė, t. y. turi būti įvertintas hipotekos kreditoriaus sąžiningumas. Be to, turi būti nustatyta ir įvertinta, kaip skolininkas prisidėjo prie tokių sandorio negaliojimo teisinių trūkumų atsiradimo.

Baudžiamojoje byloje nustatytos aplinkybės, kad ieškovė suvokė, jog, veikdama kartu su sutuoktiniu, pateikdama notarei žinomai netikrą teismo nutartį įkeisti butą, panaudojo žinomai netikrą dokumentą, ir norėjo taip veikti; nuosprendžiu pripažinta, kad ieškovė veikė tyčia, o ne dėl neatsargumo, kasacinio teismo vertinimu, neabejotinai yra reikšmingos teismui nagrinėjamoje byloje sprendžiant dėl hipotekos sutarties pripažinimo negaliojančia teisinių pasekmių. Kadangi bylą

nagrinėję teismai apskritai nesprendė dėl hipotekos sandorio negaliojimo teisinių pasekmių, tai liko teismų nenustatytos ir nevertintos aplinkybės, susijusios su hipotekos kreditoriaus sąžiningumu, reikšmingos CK 4.197 straipsnio 6 dalies nuostatai taikyti.

Atsižvelgdamas į tai, kas nurodyta, kasacinis teismas apeliacinės instancijos teismo nutartį paliko iš esmės nepakeistą, o klausimą dėl hipotekos sutarties negaliojimo teisinių pasekmių perdavė pirmosios instancijos teismui spręsti iš naujo.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 17 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-201-943/2024

Dėl nesusituokusių asmenų turto pripažinimo bendrąja daline nuosavybe

Ieškovas prašė teismo pripažinti, kad žemės sklypas, gyvenamasis namas ir garažas yra jo ir atsakovės bendroji dalinė nuosavybė ir kiekvieno jų šios nuosavybės teisės dalys yra lygios, t. y. po 1/2.

Pirmosios instancijos teismas ieškinį atmetė, apeliacinės instancijos teismas – tenkino.

Kasacinis teismas pažymėjo, kad jungtinės veiklos sutarties šalys planavo kartu statyti namą Lietuvoje, o aplinkybė, kad šalių finansinis prisidėjimas prie bendro projekto vyko nevienodais terminais, šiuo atveju nekeičia aplinkybių visumos vertinimo, kaip įrodančio, kad sklypas pirktas kartu bendro namo statybai. Kita aplinkybė, kad nekilnojamasis turtas įregistruotas vieno iš sugyventinių vardu, *per se* (pats savaime) nesudaro pagrindo spręsti dėl sugyventinių bendro gyvenimo metu įgyto turto nuosavybės.

Taip pat kasacinis teismas nurodė, kad kasacinio teismo praktikoje išskirtos susitarimą sukurti bendrąją dalinę nuosavybę patvirtinančios aplinkybės (nesusituokusių asmenų gyvenimas drauge, ūkio tvarkymas kartu, bendro turto kūrimas asmeninėmis lėšomis ir bendru jų pačių darbu) yra pavyzdinės ir nesuponuoja kumuliatyvumo, t. y. teismas gali pripažinti sugyventinių bendrosios dalinės nuosavybės teisę į tokį turtą, kuris sukuriamas statybos ar gamybos būdu, net ir tuo atveju, jei vienas iš dalyvių prisidėjo vien tik darbu. Atsižvelgdamas į tai kasacinis teismas konstatavo, kad atsakovė dalyvavo įgyvendinant šalių susitarimą sukurti naują nekilnojamąjį daiktą – pasistatyti gyvenamąjį namą, tam skirdama lėšų, o ieškovas – dalyvaudamas savo darbu ir prisidėdamas turimais finansiniais ištekliais.

Be to, kasacinis teismas pažymėjo, kad CK 6.970 straipsnio 2 dalyje nurodyta, jog jeigu jungtinės veiklos sutartyje nenustatyta ko kita, tariama, kad visų dalyvių įnašai yra lygūs. Taigi, įstatyme įtvirtinta jungtinės veiklos dalyvių lygių dalių prezumpcija. Ši prezumpcija gali būti šalių nugincyta. Tais atvejais, kai šalys nebuvo sudariusios rašytinės formos jungtinės veiklos sutarties, iš

kurios būtų aiški jų valia dėl kiekvienai priklausančios bendrosios dalinės nuosavybės dydžio, turėtų būti vertinamos bendros sutarties dalyvių turto sukūrimo sąlygos, įtvirtintos CK 6.970 straipsnio 1 dalyje, – įnašai pinigais, kitu turtu, profesinės ir kitos žinios, įgūdžiai, dalykinė reputacija ir dalykiniai ryšiai. Atsižvelgdamas į tai kasacinis teismas konstatavo, kad apeliacinės instancijos teismas padarė pagrįstą išvadą, jog nėra pagrindo paneigti CK 6.970 straipsnio 2 dalyje įtvirtintą prezumpciją, kad ieškovo ir atsakovės įnašai kuriant gyvenamąjį namą buvo lygūs.

Remdamasis nurodytais argumentais kasacinis teismas apeliacinės instancijos teismo sprendimą paliko nepakeistą.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 26 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-169-1120/2024

Dėl prevencinio ieškinio tenkinimo sąlygų ir teisės išsinuomoti ar nusipirkti be aukciono valstybinės žemės sklypą

Ieškovė prašė teismo uždrausti Kauno miesto savivaldybei ir jos administracijai (atsakovėms) imtis bet kokių priemonių ir veiksmų ir priimti sprendimus dėl valstybinės žemės sklypo, kurį patikėjimo teise valdo Nacionalinė žemės tarnyba, ir jame esančių ieškovės statinių paėmimo visuomenės poreikiams. Taip pat ieškovė prašė teismo įpareigoti atsakoves nutraukti teritorijų planavimo procedūras, vykdomas pagal Kauno miesto savivaldybės ir jo administracijos priimtus aktus, ir nustatyti, kad ieškovė turi teisę įsigyti arba išsinuomoti valstybinės žemės sklypą be aukciono.

Pirmosios instancijos teismas ieškinį tenkino, apeliacinės instancijos teismas – atmetė.

Kasacinis teismas nurodė, kad prevencinio ieškinio tenkinimo sąlyga yra neteisėti veiksmai, suprantami kaip teisinę pareigą pažeidžiantys veiksmai, kurių pasekmė – žala ateityje. Kauno miesto savivaldybės tarybos sprendimu inicijuojama valstybinės žemės sklypo, kuriame yra ieškovės statiniai, paėmimo naudoti visuomenės poreikiams procedūra, reglamentuojama teisės normomis. Šis savivaldybės tarybos sprendimas ir jos administracijos įsakymas, priimtas dėl teritorijų planavimo procedūrų, yra galiojantys. Nenustatyta, kad atsakovių priimtais aktais būtų pažeistos šiuos teisinius santykius reglamentuojančios teisės normos ar kad jie lems teisės aktų reikalavimų neatitinkančius, t. y. neteisėtus, atsakovių veiksmus. Ginčo žemės sklypo paėmimo visuomenės poreikis Lietuvos Respublikos žemės įstatymo 46 straipsnyje nustatyta tvarka dar neįvertintas, dėl jo nėra priimtas galutinis Nacionalinės žemės tarnybos vadovo sprendimas. Valstybinės žemės sklypo ir ieškovės statinių paėmimo visuomenės poreikiams procedūros yra pradinėje stadijoje, spręsti, kad jos ateityje gali būti pažeistos, nėra pagrindo. Jeigu Nacionalinės žemės tarnybos vadovas priims

sprendimą pradėti žemės sklypo paėmimo visuomenės poreikiams procedūras ir jos bus įvykdytos, tai, remiantis Žemės įstatymo 46 straipsnio 8 dalimi, sprendime turės būti nurodyti paimamo žemės sklypo rinkos vertė, su žemės paėmimu susiję nuostoliai ir jų atlyginimo būdas. Taigi, dėl žemės sklypo ir statinių paėmimo visuomenės poreikiams galimi ieškovės nuostoliai turės būti nustatyti ir atlyginti (Žemės įstatymo 47 straipsnio 5, 8 dalys) ir nėra pagrindo konstatuoti pavojaus, kad ieškovė gali patirti realios žalos.

Kasacinis teismas konstatavo, kad nepriklausomai nuo to, ar ieškovė realiai naudoja savo statinius ir atitinkamai valstybinės žemės sklypą, kurį siekia įsigyti ar išsinuomoti be aukciono, pagal paskirtį, savivaldybės taryba turi teisę spręsti, ar kreiptis į Nacionalinę žemės tarnybą dėl šios žemės reikalingumo visuomenės poreikiams. Sprendimą dėl valstybinės žemės sklypo naudojimo visuomenės poreikiams reikalingumo priima Nacionalinės žemės tarnybos vadovas, kuriam priėmus sprendimą dėl ginčo žemės sklypo reikalingumo visuomenės poreikiams tenkinti šis sklypas negalės būti ieškovei parduotas ar išnuomotas Žemės įstatymo nustatyta tvarka. Tuo atveju, jeigu būtų priimtas sprendimas nepaimti valstybinės žemės sklypo naudoti visuomenės poreikiams, klausimas dėl ieškovės teisės išsinuomoti ar įsigyti šį žemės sklypą be aukciono turėtų būti sprendžiamas iš naujo.

Remdamasis nurodytais argumentais, kasacinis teismas apeliacinės instancijos teismo sprendimą paliko nepakeistą.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 26 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-165-916/2024

Prievolių teisė

Dėl CK 6.206 straipsnio normos ir proceso teisės normų aiškinimo ir taikymo, sprendžiant profesionalaus paslaugų teikėjo nuostolių atlyginimo klausimą

Ieškovė prašė priteisti iš atsakovės 70 000 Eur nuostolių atlyginimo, 6 procentų dydžio metines palūkanas už priteistą sumą nuo bylos iškėlimo teisme dienos iki teismo sprendimo visiško įvykdymo, taip pat bylinėjimosi išlaidų atlyginimą.

Ieškovė nurodė, kad su atsakove sudarė tarpininkavimo sutartį, pagal kurią ieškovė įsipareigojo teikti atsakovei tarpininkavimo ir kitas paslaugas, susijusias su žemės sklypų ar jų dalių paieška Vilniuje, įskaitant atsakovės konsultavimą objekto paieškos ir nekilnojamojo turto rinkos klausimais, objekto apžiūros vykdymą, jo nuomos ar pirkimo–pardavimo sutarties sudarymo organizavimą, bet tuo neapsiribojant. Ieškovė, vykdydama sutartį, informavo atsakovę apie du savininkės ir pardavėjos ketinamus parduoti žemės sklypus (toliau – ir žemės sklypas Nr. 1 ir žemės

sklypas Nr. 2). Atsakovė ketino įsigyti dalį žemės sklypo Nr. 1 kartu su susijusia Estijos bendrove. Po pirmojo preliminariųjų sutarčių pasirašymo etapo atsakovei buvo išsiųsta 21 780 Eur (18 000 Eur plus PVM) sąskaita už ieškovės suteiktas tarpininkavimo paslaugas, šią atsakovė paprašė išskaidyti į dvi atskiras sąskaitas pagal atsakovės ir Estijos bendrovės ketinamas įsigyti žemės sklypo Nr. 1 dalis. Perrašytą 8000 Eur (plius PVM) sumos sąskaitą ieškovė išsiuntė atsakovei, o ši ją apmokėjo. Ieškovė tarpininkavimo sutarties vykdymo laikotarpiu sužinojo iš žemės sklypų savininkės ir pardavėjos, kad atsakovės atstovas tiesiogiai kreipėsi į ją dėl neparduotos žemės sklypo Nr. 1 dalies ir viso žemės sklypo Nr. 2 įsigijimo sąlygų. Nutraukus su Estijos bendrove sudarytą preliminariąją sutartį, pirkimo–pardavimo sutartimis žemės sklypo Nr. 1 dalį ir žemės sklypą Nr. 2 įsigijo kitos bendrovės. Dėl to liko neapmokėta ieškovės tarpininkavimo paslaugų dalis už Estijos bendrovės ketintą įsigyti žemės sklypo Nr. 1 dalį, kurią įsigijo kita bendrovė. Ieškovė teigė, kad atsakovė ikisutartiniuose santykiuose pažeidė sąžiningumo pareigą, nes neatskleidė ieškovei esminę reikšmę tarpininkavimo sutarčiai dėl objekto paieškos sudaryti turinčių aplinkybių, t. y. kad ji ieško įsigyti žemės sklypų kartu su kitais asmenimis, kurie nėra susiję asmenys tarpininkavimo sutarties prasme. Atsakovė pažeidė ir sutartinę konfidencialumo pareigą, nes ieškovės perduotą pagal tarpininkavimo sutartį informaciją apie pardavėjai priklausančius žemės sklypus Nr. 1 ir Nr. 2 neteisėtai atskleidė tretiesiems asmenims; taip pat sutartinę bendradarbiavimo ir kooperavimosi pareigą, sąmoningai siekdama nuslėpti nuo ieškovės aplinkybę apie ketinimą kartu su kitomis bendrovėmis įsigyti abu žemės sklypus ir aktyviai veikdama šių bendrovių vardu bei interesais derybose su žemės sklypų pardavėja. Dėl šių pažeidimų ieškovė prarado pajamas – 70 000 Eur komisinį atlygį už suteiktas tarpininkavimo paslaugas (surastus žemės sklypus, kuriuos įsigijo atsakovė su kitomis bendrovėmis).

Pirmosios instancijos teismas ieškinį tenkino, apeliacinės instancijos teismas pakeitė pirmosios instancijos teismo sprendimą – sumažino ieškovei iš atsakovės priteistiną nuostolių atlyginimą iki 12 000 Eur.

Kasacinis teismas pažymėjo, kad konfidencialumo prievolės vykdymui įvertinti bylą nagrinėję teismai turėjo nustatyti, kokia informacija pripažintina konfidencialia ir koku būdu (pagrindu) tokia informacija tapo žinoma atsakovei. Tarpininkavimo sutarties 7.1 punkto nuostata leidžia spręsti, kad šalys susitarė visą pagal sutartį gautą informaciją laikyti konfidencialia, kurios negali atskleisti be išankstinio raštiško ieškovės sutikimo jokiai trečiajai šaliai, išskyrus šalių darbuotojus ir (ar) patarėjus, kurie yra tiesiogiai susiję su paslaugų teikimu. Byloje nėra nustatyta aplinkybių, kurių pagrindu būtų galima daryti išvadą, kad žemės sklypo Nr. 1 dalį ir žemės sklypą Nr. 2 įgijusios bendrovės atitiko sutarties nuostatos apibrėžtį dėl asmenų, kuriems gali būti atskleista tarpininkavimo sutarties pagrindu gauta informacija, taip pat nenustatyta, kad atsakovė kreipėsi dėl

rašytinio sutikimo atskleisti informaciją kitiems, su atsakove nesusijusiems, sutartyje nenurodytiems asmenims. Kasacinis teismas pripažino pagrįstomis pirmosios instancijos teismo išvadas dėl atsakovės padarytų sutartinių prievolių pažeidimo.

Taip pat kasacinis teismas nurodė, kad CK 6.206 straipsnyje yra nustatyti du pagrindai pateisinti sutarties neįvykdymą. Pirmas – sutarties šalis negali remtis kitos šalies sutarties neįvykdymu, jei ir pati pažeidė sutartį, t. y. vienos šalies sutarties neįvykdymas pateisinamas, jei dėl jos neįvykdymo yra kitos sutarties šalies kaltė. Toks sutarties pažeidimas gali pasireikšti tiek aktyviais pirmosios sutarties šalies veiksmais, tiek ir jos neveikimu. Neįvykdyta gali būti visa arba dalis sutarties. Antras – sutarties šalis negali remtis kitos sutarties šalies sutarties neįvykdymu dėl įvykio, kurio atsiradimo rizika tenka pačiai sutarties šaliai, t. y. vienos šalies sutarties neįvykdymas pateisinamas dėl įvykio, kurio atsiradimo rizika tenka kitai sutarties šaliai. Nustačius vieną iš pagrindų pateisinti sutarties neįvykdymą, kita sutarties šalis netenka teisės reikalauti nuostolių atlyginimo ar spręsti klausimo dėl mišrios atsakomybės taikymo, tačiau jei nėra vieno iš šių pagrindų, kita sutarties šalis turi teisę reikalauti taikyti atsakomybę sutarties neįvykdžiusiai šaliai.

Apeliacinės instancijos teismas, nekonstatavęs konfidencialumo pareigos pažeidimo, pripažinęs, jog, ketindama įsigyti žemės sklypo Nr. 1 dalį ir sudarydama preliminariąsias sutartis kartu su Estijos bendrove (vėliau Estijos bendrovė preliminariąją sutartį nutraukė), atsakovė pažeidė sąžiningo bendradarbiavimo pareigą, dėl to ieškovė negavo dalies pajamų, kurias tikėjosi gauti kaip komisinį tarpininkavimo mokestį už sklypo dalies pardavimą, sumažino iš atsakovės priteistino nuostolių atlyginimo sumą, be kita ko, remdamasis ir CK 6.206 straipsnio norma. Apeliacinės instancijos teismas nurodė, jog ieškovė savo neveikimu prisiėmė riziką dėl sutarties netinkamo vykdymo.

Kasacinis teismas nusprendė, kad apeliacinės instancijos teismas netinkamai aiškino minėtą teisės normą, todėl netinkamai ją taikė nagrinėjamoje situacijoje. CK 6.206 straipsnio normai taikyti apeliacinės instancijos teismas turėjo nustatyti, kad atsakovė netinkamai vykdė sutartį dėl kitos sutarties šalies (ieškovės) kaltės arba įvykio, kurio rizika tenka ieškovei. Tačiau apeliacinės instancijos teismo nenustatyta jokių aplinkybių, kurios patvirtintų, jog atsakovė negalėjo tinkamai vykdyti bendradarbiavimo ir konfidencialumo pareigų pagal tarpininkavimo sutartį dėl to, jog ieškovė atliko tam tikrus veiksmus ar neveikė tam tikru būdu. Byloje nenustatyta ieškovės kaltė dėl sutarties neįvykdymo.

Remdamasis nurodytais argumentais, kasacinis teismas pakeitė apeliacinės instancijos teismo sprendimo rezoliucinę dalį ir pirmosios instancijos teismo sprendimą paliko nepakeistą.

Civilinio proceso teisė

Dėl proceso atnaujinimo fizinio asmens bankroto byloje

Pareiškėja pateikė prašymą Lietuvos Aukščiausiajam Teismui atnaujinti procesą civilinėje byloje pagal pareiškimą dėl fizinio asmens bankroto bylos iškėlimo, teismui nutarus užbaigti fizinio asmens (pareiškėjos) bankroto bylą. Prašymas atnaujinti procesą buvo grindžiamas CPK 366 straipsnio 1 dalies 10 punkte įtvirtintu proceso atnaujinimo pagrindu.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas nurodė, kad CPK 366 straipsnio 3 dalyje, be kita ko, nustatyta, jog prašymas atnaujinti procesą yra negalimas dėl įsiteisėjusių teismo sprendimų bankroto ir restruktūrizavimo bylose. Taigi tais atvejais, kai pareiškėjas teikia prašymą atnaujinti procesą bankroto byloje, net jeigu ir būtų nustatomas CPK 366 straipsnio 1 dalyje nurodytas proceso atnaujinimo pagrindas, toks prašymas negalėtų būti tenkinamas ir procesas tokioje byloje negalėtų būti atnaujinamas. CPK 366 straipsnio 3 dalyje įtvirtintas draudimas, jog prašymas atnaujinti procesą yra negalimas dėl įsiteisėjusių teismo sprendimų bankroto bylose, taikomas visose bankroto bylose, t. y. dėl įsiteisėjusių teismo sprendimų ne tik juridinių, bet ir fizinių asmenų bankroto bylose.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas pažymėjo, kad bankrotas yra kolektyvinis procesas, todėl leidimas atnaujinti fizinio asmens bankroto bylą būtų nesuderinamas su vienu iš pagrindinių bankroto proceso principų – kreditorių lygiateisiškumo principu, kadangi, vadovaujantis proceso teisės normomis, atnaujinus tokios bylos nagrinėjimą, teismas ją pakartotinai nagrinėtų tik dėl konkretaus kreditoriaus finansinio reikalavimo. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo vertinimu, bankroto bylose teismo priimamų procesinių sprendimų patikra naudojantis instancine teismo sprendimų apskundimo tvarka yra pakankama priemonė jų teisėtumui užtikrinti, taip pat skolininko ir kreditorių teisių bei interesų apsaugai ir balansui garantuoti.

Kadangi pareiškėja pateikė prašymą atnaujinti procesą įsiteisėjusiais teismo procesiniais sprendimais užbaigtoje fizinio asmens bankroto byloje, o, kaip minėta, prašymas atnaujinti procesą negalimas dėl įsiteisėjusių teismo sprendimų bankroto bylose, įskaitant ir fizinio asmens bankroto bylą, tai sudarė savarankišką pagrindą Lietuvos Aukščiausiajam Teismui atmesti pareiškėjos prašymą ir atsisakyti atnaujinti procesą toje byloje.

Pareiškėjos prašymas atnaujinti procesą jame nurodytu – CPK 366 straipsnio 1 dalies 10 punkto – pagrindu taip pat vertintas kaip nepagrįstas, atsižvelgiant į tai, kad Lietuvos Respublikos

Konstitucinio Teismo 2014 m. balandžio 24 d. nutarimas Nr. KT36-N5/2014, kuriuo buvo grindžiamas pareiškėjos prašymas atnaujinti procesą, priimtas kitoje byloje, išnagrinėtoje pagal Lietuvos Aukščiausiojo Teismo prašymą. Taigi pareiškėjos prašyme nurodytas Konstitucinio Teismo nutarimas negalėjo būti CPK 366 straipsnio 1 dalies 10 punkte įtvirtinto proceso atnaujinimo pagrindu, nes šiame nutarime nebuvo spręstas pareiškėjos individualus konstitucinis skundas.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 18 d. nutartis civilinėje byloje Nr. CIK-736/2024

Dėl draudimo apeliacinės instancijos teismui peržengti bylos nagrinėjimo ribas

Ieškovė prašė teismo priteisti iš atsakovo lėšas kaip be pagrindo gautą turtą (CK 6.237 straipsnis).

Abiejų instancijų teismai ieškinį tenkino.

Pirmosios instancijos teismas ieškinį tenkino kitu teisiniu pagrindu, nei ieškinyje nurodė ieškovė. Šio teismo vertinimu, nepagrįsto praturtėjimo institutą reglamentuojančios teisės normos šioje byloje negali būti taikomos, kadangi pirmiausia taikytina atsakovo deliktinė atsakomybė.

Apeliacinės instancijos teismas, išnagrinėjęs bylą pagal atsakovo apeliacinį skundą, pripažino, kad byla pirmosios instancijos teisme buvo išnagrinėta peržengus ginčo šalių nustatytas ribas, nes pirmosios instancijos teismas pritaikė ieškovės teisių gynimo būdą, kurio taikyti ieškovė neprašė ir jo taikymo sąlygų neįrodinėjo. Vis dėlto pirmosios instancijos teismo sprendimą apeliacinės instancijos teismas paliko iš esmės nepakeistą, konstatavęs, kad ieškovės reikalaujama suma turėjo būti jai priteista iš atsakovo kaip be pagrindo įgytas turtas, kadangi, priešingai nei nusprendė pirmosios instancijos teismas, byloje yra nustatytos visos sąlygos patenkinti šį ieškovės reikalavimą minėto instituto pagrindu.

Kasacinis teismas nurodė, kad apeliacinės instancijos teismas, atsižvelgdamas į apeliacinio skundo ribas (be kita ko, apeliacinio skundo teiginius, jog ieškovė gali savo teises apginti taikant atsakovui deliktinę atsakomybę), turėjo teisę vertinti, pagal kokias teisės normas – deliktinės civilinės atsakomybės ar nepagrįsto praturtėjimo – turi būti kvalifikuojami ginčo šalių teisiniai santykiai. Tačiau, ginčo teisinius santykius kvalifikavęs kaip nepagrįstą praturtėjimą, apeliacinės instancijos teismas negalėjo savarankiškai nustatyti šiuo teisiniu pagrindu pareikšto pradinės ieškovės reikalavimo tenkinimo sąlygų, dėl kurių buvimo argumentai nei apeliaciniame skunde, nei atsiliepime į jį nebuvo pateikti. Tokiu būdu buvo peržengtos bylos nagrinėjimo apeliacine tvarka ribos ir priimtas atsakovui siurprizinis sprendimas, kadangi jis negalėjo pagrįstai tikėtis, jog apeliacinės instancijos teismas pagal apeliaciniu skundu apibrėžtas bylos nagrinėjimo ribas imsis

analizuoti tas nepagrįsto praturtėjimo instituto taikymo sąlygas, kurios pirmosios instancijos teismo apskritai nebuvo vertinamos, teismui nusprendus, kad nurodytas institutas nagrinėjamoje byloje netaikytinas, ir kitaip vertinti tas nepagrįsto praturtėjimo instituto taikymo sąlygas, dėl kurių pirmosios instancijos teismas pasisakė konstatuodamas jų nebuvimą.

Kasacinio teismo vertinimu, apžvelgiamoje byloje apeliacinės instancijos teismo išvada dėl nepagrįsto praturtėjimo instituto sąlygų buvimo padaryta peržengus apeliacinio skundo ribas, nekonstatavus tam teisinio pagrindo ir tinkamai neinformavus apie tai proceso šalių, todėl ši išvada negali būti pripažinta teisėta. Tuo tarpu deliktinės atsakomybės normų taikymo nagrinėjamoje byloje galimybę apeliacinės instancijos teismas atmetė, nors ši apeliacinės instancijos teismo išvada nutartyje nėra išsamiau argumentuota. Kita vertus, šioje nutartyje taip pat konstatuota, kad pirmosios instancijos teismas, taikydamas atsakovui deliktinę atsakomybę, peržengė bylos nagrinėjimo teisme ribas; ši išvada kasacine tvarka neginčijama. Taigi, byloje susiklostė procesinė situacija, kai teismų procesiniai sprendimai patenkinti ieškinį nėra teisiškai pagrįsti laikantis proceso įstatymų nustatytos tvarkos nė vienu iš aptariamų institutų. Kadangi dėl nurodytų pažeidimų buvo apribota proceso šalių galimybė pasisakyti dėl byloje nustatytų faktinių aplinkybių vertinimo atsižvelgiant į joms taikytinas teisės normas, o kasacinis teismas fakto klausimų nesprendžia, nustatytas pažeidimas kasacinio teismo negali būti pašalintas.

Remdamasis nurodytais argumentais, kasacinis teismas apeliacinės instancijos teismo nutartį panaikino ir bylą perdavė iš naujo nagrinėti šiam teismui.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-163-823/2024

Tarptautinis civilinis procesas

Dėl tarptautinės jurisdikcijos šalims sudarius susitarimą dėl teisingumo

Ieškovė (užsakovė) kreipėsi į teismą, prašydama priteisti iš atsakovės (vežėjos) nuostolių, atsiradusių atsakovei netinkamai vykdant šalių sudarytą tarptautinio krovinio vežimo keliais sutartį (užsakymas maršrutu Rusija–Lietuva–Slovakija), atlyginimą. Atsakovė prašė ieškinį atmesti kaip nepagrįstą, nurodydama, kad užsakyme šalys susitarė visus ginčus, kilusius sutarties vykdymo metu, perduoti spręsti kompetentingam teismui pagal užsakovės (ieškovės) buveinės vietą (Slovakijos teismui), todėl, atsakovės vertinimu, ieškovė nepagrįstai padavė ieškinį nagrinėti Lietuvos teismui pagal atsakovės buveinės vietą. Atsakovė (vežėja) byloje rėmėsi 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse

ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (toliau – reglamentas „Briuselis Ibis“); ieškovė (užsakovė) siekė, kad ginčas būtų nagrinėjamas Lietuvos teisme, vadovaudamasi CMR konvencija.

Kasacinis teismas pažymėjo, kad CMR konvencija suteikia alternatyvią jurisdikciją, leidžiančią ieškovui pasirinkti teismus iš kelių šalių dalyvių. Tai reiškia, kad šalių susitarimai dėl jurisdikcijos nėra išimtiniai ir neapriboja galimybės kreiptis į kitus CMR konvencijos 31 straipsnyje nurodytus teismus. Tuo tarpu reglamentas „Briuselis Ibis“ suteikia šalių susitarimui dėl jurisdikcijos išimtinę galią, užtikrindamas, kad ginčai bus sprendžiami tik šalių pasirinktos šalies teismuose, nebent šalys susitaria kitaip.

Kasacinis teismas išaiškino, kad CMR konvencija, nors ir taikoma tarptautiniams krovinio vežimo santykiams, reguliuoja tik vežėjo atsakomybės klausimus dėl krovinio praradimo, sugadinimo ar vėlavimo jį pristatyti. Kadangi apžvelgiamoje byloje ginčas buvo susijęs su nuostolių atlyginimu netinkamai įvykdžius užsakymą, o ne su krovinio praradimu, sugadinimu ar vėlavimu jį pristatyti, šis ginčas nepatenka į CMR konvencijos taikymo sritį, todėl byloje taikytinas reglamentas „Briuselis Ibis“.

Kasacinis teismas taip pat konstatavo, kad, nors teismai pagrįstai šalių susitarimą dėl jurisdikcijos laikė išimtinu, vis dėlto galėjo netinkamai išspręsti ginčo jurisdikcijos klausimą, nes nebuvo įvertinta, ar šalių ginčas patenka į susitarimo dėl jurisdikcijos taikymo sritį. Padarius išvadą, jog ginčas patenka į jurisdikcijos taikymo sritį, tokiam ginčui taikytinas susitarimas dėl jurisdikcijos, kuris, kaip minėta, yra išimtinis, o konstatavus, jog kilęs ginčas ar jo dalis į šalių sudaryto susitarimo dėl jurisdikcijos apimtį nepatenka, ieškovės ieškinio jurisdikcijos klausimas sprendtinas atsižvelgiant ir į kitas reglamento „Briuselis Ibis“ teisingumo taisykles; šis klausimas nebuvo teismų išnagrinėtas.

Remdamasis nurodytais argumentais, kasacinis teismas ieškovės ieškinio priėmimo klausimą perdavė iš naujo spręsti pirmosios instancijos teismui.

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2024 m. rugsėjo 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-196-916/2024

LIETUVOS AUKŠČIAUSIASIS TEISMAS

Gynėjų g. 6, 01109 Vilnius

Tel. + 370 5 2 616 466

Faks. + 370 5 261 6813

El. paštas: lat@teismas.lt

www.lat.lt